

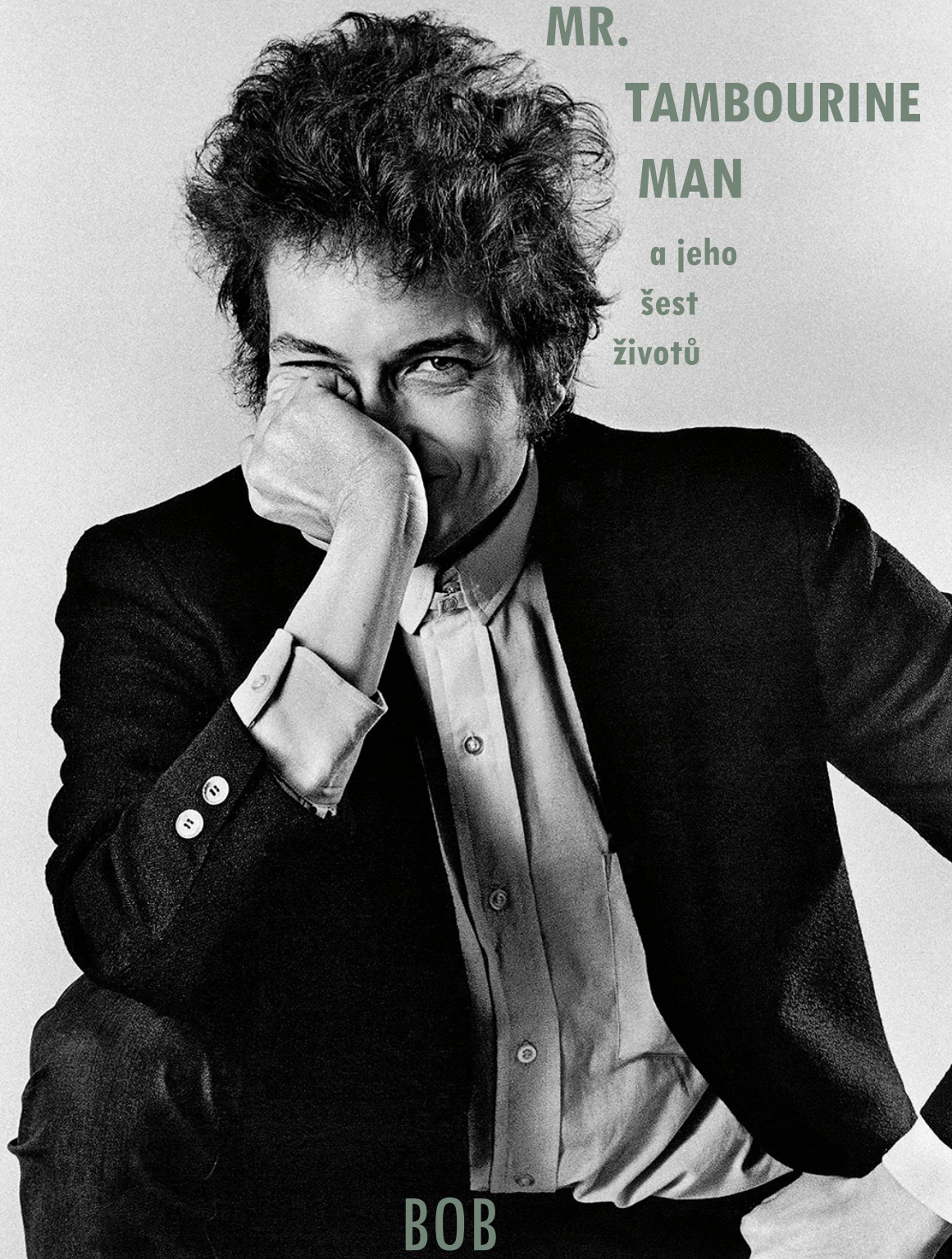
music

SPOT

ČÍSLO 1
leden 2020

CENA 55 Kč
ročník 2

Zrní v Jazz Tibetu Příběh Coldplay The Cure na filmovém plátně O vzniku nadčasové The Wall

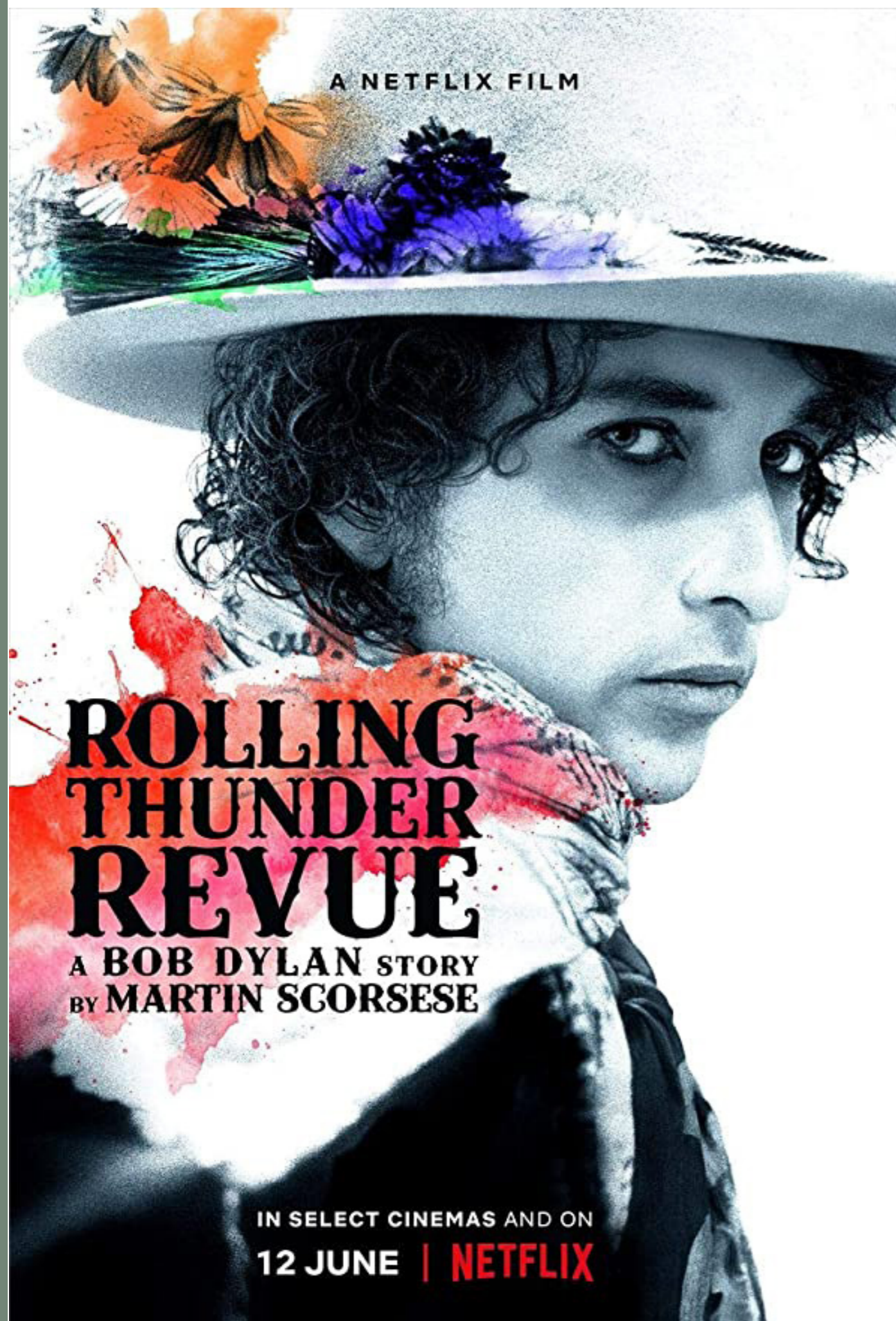
MR.

TAMBOURINE
MAN

a jeho
šest
životů

BOB

DYLAN

Milí čtenáři,

tímto číslem začíná seriál šesti článků, které věnujeme Bobu Dylanovi. Vzhledem k tomu, jak význačnou postavou je na hudební scéně již nějaký ten pátek, jak ji ovlivnje a formuje jsme se rozhodli o něm zjistit víc - posbírat všechny mýty a legendy o muzikantově dětství, počátcích kariéry, o obdobích toulek, vzdoru, uzavřenosti, víry, drog a spousty dalších etap, jimiž si tento muž prošel až do dnešních dnů. O zrození legendy, ale z trochu jiného soudku, si počtete v rub-

rice *Příběh alba*. Tentokrát jsme se pustili do *The Wall*. Tato rocková opera v letošním roce oslaví čtyřicátiny a její písně jsou dnes aktuálnější než kdy dříve.

Čtyři desetiletí uplynuly také od vzniku kapely *The Cure*

a oslavu si užili její členové i fanoušci. O výročním koncertě v Hyde Parku i jeho záznamu, který rozezná i tuzemská plátna kin, píšme na straně 9.

Do kina se za hudbou můžete vydat také na původně indie rockové *Coldplay*. Ti si v posledních letech

prošli zásadní proměnou a jejich cestu do velkých zářivých stadiónů po celém světě zmapoval snímek *Coldplay: A Head Full of Dreams*, jehož recenzi přinášíme na straně 8.

Za celou redakci přejeme příjemné čtení a milé otisky!

Šéfredaktorka **Nikol Škubánková**

Redaktor **Dominik Březový**

Redaktorka **Anna Salámová**

Editorka **Kristýna Barelová**

Grafická úprava **Anežka Gavendová**

Časopis vydává nakladatelství Aleny Záletňákové a Vladimíra Pištovského

myfavourite_musicspot

MR. TABOURINE MAN

Rebel, katolík, farmář, malíř ale hlavně především muzikant s básnickou duší. Bob Dylan si v životě prošel tolika různorodými etapami, že je těžké ho charakterizovat v jedné větě. Kým se vlastně cítí být on sám? Možná by řekl, že odpověď poletuje ve větru.

Složil přes pět stovek písní a jeho život je naplněn kontrasty. Začínal v nejhorších putykách, vyšplhal se mezi největší hudebníky světa, jeho skladba byla na desce poslána mimo naši sluneční soustavu a koncert si poslechl i papež Jan Pavel II. Šedesát let obohacuje svět nejen svou hudbou, ale také svými texty. Za ně dostal před dvěma lety Nobelovu cenu.

Hudbu miloval od dětství. V městečku Hibbing měl svou školní kapelu a ta ho vábila na pódium, kde se mohl plně projevovat. V soukromí stydlín, na pódiu rebel. Školu tak brzy odstavil na druhou kolej, s čímž ale nesouhlasil jeho otec, a proto mladičkému raubíře poslal do polepšovny. Tak začalo jeho kočovné dobrodružství. Vrátka mezi umělce mu

otevřel jeho přítel Woody Guthrie, pro něhož posléze složil svůj první hit.

Inspiruje se každodenním životem, je syrový, vážný, urputný, a přitom stále tak blízký. Umí lidem naslouchat, dívat se okolo sebe. Nerovnoprávnost je v šedesátých letech horké téma a on nehodlá stát stranou, proto skládá angažované písně. Protestsongy o šikaně černochů, o vládě i ostatních politických tématech mají ohlas a první alba jsou na světě. Zapisuje se do duší publika jako hoch s harmonikou a kytarou. Tahle poloha ho ale nebude bavit dlouho.

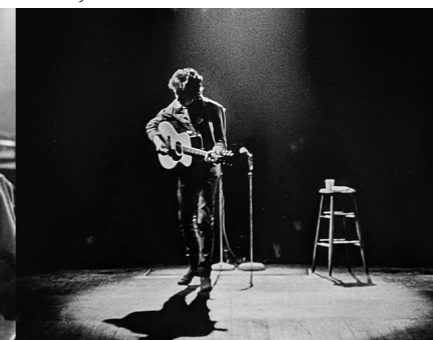
AKCEPTUJI
CHAOS. JEN NEVÍM,
ZDA ON AKCEPTUJE
MNE.

Začněme ale popořádku. Budoucí legenda se zrodila v nemocnici svaté Marie 24. května 1941 pod jménem Robert Allen Zimmerman a vyrostl v Hibbingu v Minnesotě v pohoří Mesabi, na západ od Hořejšího jezera. Jeho kořeny sahají do Oděsy. Prarodiče z otcovy strany, Zigman a Anna Zimmermanovi, z města emigrovali do Spojených států po antisemitských pogromech v roce 1905. Pokud půjdeme ještě dále, dle Dylana bylo jméno jeho babičky kyrgyzské a její rodina pochází z Karasu v Turecku. Matčini rodiče byli litevští Židé, kteří přijeli do Spojených států v roce 1902. O těchto detailech píše Dylan

ni škole se začaly jeho hudební ambice projevovat konkrétněji. Nejdříve založil kapelu The Shadow Blasters a později ji vyměnil za Golden Chords. Jeho vzor zde byl jasný – Little Richard. S Golden Chords hráli nejen covery tohoto hudebního mága, ale také například skladbu „Rock and Roll Is Here to Stay“ od Danny and the Juniors. Jejich provedení ale bylo podle tehdejšího ředitele natolik hlasité, že byl nucen kapele vytrhnout mikrofon.

Ke svým idolům se mladý Dylan hlásil hrdě a jejich manýry s nadšením kopíroval. V ročence z roku 1959 dokonce jako svůj životní cíl uvádí, že se

ve svých kronikách. Jeho rodiče, Abram Zimmerman a Beatrice „Beatty“ Stoneová, patřili do malé, ale úzce spjaté židovské komunity. Malý Robert žil do svých šesti let v Duluthu, ale když jeho otec onemocněl obrnou, rodina se vrátila do domovského města jeho matky, Hibbingu, kde Zimmerman strávil zbytek dětství. Během něj se už sám prokousával k hudbě, a to poslechem rádia. Nejdříve si zamiloval blues a country, později i rokenrol. Už na střed-

chce přidat k Little Richardovi. Ve stejném roce se přestěhoval do Minneapolis a přihlásil na tamější univerzitu. Zde jeho vášeň pro rokenrol mírně ustoupila a postupně plně propadl folku, což později okomentoval

začal stávat Bob Dylan. Ve své autobiografii popisuje, že jej silně ovlivnil básník Dylan Thomas. V rozhovoru z roku 2004 k tomu Dylan poznamenal:

KDYŽ NIC NEMÁŠ,
NEMÁŠ CO ZTRATIT.

takto: „Rokenrol mi prostě nestačil. Má chytlavé fráze a energický rytmus, ale písně nebyly vážné ani neodrážely skutečný život. Když jsem začal s folkem, věděl jsem, že to je vážnější. V těch písních je víc zoufalství, smutku, více jásotu, více víry v nadpřirozeno, jsou v nich daleko hlubší city.“

Jeho kariéra se začala pomalu formovat, když začal vystupovat v kavárně 10 O'clock Scholar poblíž univerzitního kampusu a také se zdržoval mezi folkovými hudebníky v Dinkytownu. Přibližně v té době se z Roberta Allena Zimmermana

“
Víte, narodíte se se špatnými jmény,
špatnými rodiči. To se prostě stává.
Dáte si jméno, jaké chcete, abyste měli.
Tohle je svobodná země.”

”

JISKŘÍCÍ ZRNÍ

OKUPOVALO OLMOUCKÝ TIBET

Na místo činu, do Jazz Tibet Clubu, přicházíme ve středu večer půl hodiny před oficiálním začátkem. Hned u vstupu nás vítá milé duo a ptá se, na jaké jméno jsme si opatřili lístek. „Gavendová, na začátku s G, ne K,“ pomáhám chlapci s úsměvem pátrat v seznamu. Na oplátku dostávám na zápěstí razítko ve tvaru podivné mandaly/vločky/čehosi a směřuji k baru. Členové kapely Zrní se na koncert připravují po svém, v jednom z barových boxů mezi sebou živě konverzují. Řada na pivo je krátká, a tak se po chvíli s Chomoutem v ruce vydávám lovit místo. To nejlepší je samozřejmě na nejvyšším schodu – nelepší výhled, nejlepší zvuk. „V životě jsem neviděla tolik chlapů v pruhovaném tričku na tak malém prostoru,“ komentuje slečna sedící opodál po důkladné analýze složení publika. A má pravdu, koncentrace proužků, vílích slečen či celkově éterických bytostí je vskutku vysoká. Parket se postupně plní k prasknutí, řada u baru se rozrůstá a pár míst k sezení už je pryč dávno. Po osmé hodině se konečně rozhybává i pódium, které doteď obýval jen neonový Hrdina. Pětice plná energie si získává uši i oči všech přítomných už od prvních tónů. Pak přijde na řadu přijde Igor Pelech, zvedají se ruce snad každého druhého tanečníka, vzduch houstne potem a všichni zpívají „čichám tedy jsem, když zapadá slunce“. Otevřít okno a vpustit do sálu mrazivý vzduch je nejlepší nápad. Kromě osvědčených klasik ze Soundtracku

ke konci světa i posledního Jiskřícího alba dojde také na zbrusu nové písně z připravované desky, do olomouckého setlistu se vlezly celkem čtyři. Některým se dostává vlažnějšího přijetí, ale jejich kvalitu pravděpodobně oceníme až časem a důkladným poslechem. I z hozených vlašovek je

ale znát, že styl čtyřech Honzů a jednoho Ondřeje se opět vyvinul a posunul dál.

Houslista Jan Fišer, celou dobu jako ve snech, rozezná svůj nástroj, a když se ozve charakteristická melodie Hýkala, také poslední sedící se vydávají směrem k parketu, kde už skoro není ke hnutí. I tak to stojí za to. Jan Unger hypnotizuje každou tvář nejen svým mistrným zpěvem, ale také mimikou a pohyby.

Celý Jazz Tibet Club tleská a jásá. Ví proč, chce přídavek, chce Jiskřící Raketu Toto. „Zatímco spíš, celá posádka čeká na tvý povely,“ šeptá uhrančivý Unger do mikrofonu se vší něhou světa a nikdo ani nedutá. Půlka očí je zavřených, moře hlav se vlní v rytmu sem a tam. Konec písně graduje, lidé znovu ožívají. „Tohle bylo fakt užité,“ svěruje se chlapec s kloboukem, jehož jsme myslím právem překřtili na Indianu Jonese, když si venku zapaluje cigaretu. Zrní jsou sázka na jistotu. Víš, že večer s nimi vždycky dobře dopadne a budeš jejich alba zase chvíli poslouchat ve smyčce.

8. 12. 2019, Jazz Tibet Club

ZATÍMCO SPÍŠ,
CELÁ POSÁDKA
ČEKÁ NA TVÝ
POVELY

MÍR JE OKAMŽIK,
KDY ZNOVA
NABÍJÍTE PUŠKU.

Vášni pro hudbu obětavoval vzdělání a vysoké školy zanechal hned na konci prvního ročníku. V roce 1961 se vydal na cestu do New Yorku za Woodym Guthriem, dalším z jeho idolů. Ten zrovna v dané době pobýval s Huntingtonovou chorobou v psychiatrické léčebně. Vliv na mladého písničkáře měl Woody obrovský. „V samotných písních byl nekonečný proud lidskosti, byl pravým hlasem amerického ducha. Řekl jsem si, že budu Guthrieho největší žák.“ Mistr o mistrovi. V oné nemocnici se spřátelili a zde se Dylan seznámil také se svým dalším vzorem Ramblin' Jack Elliotem. Poté začala éra Greenwich Village. Bob hrával po klubech, sbíral kontakty, přátel

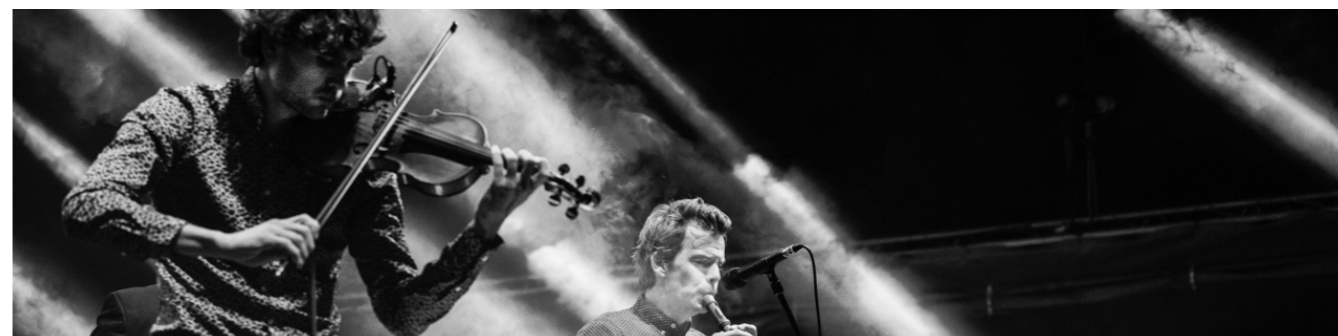
tele, zkušenosti. Potkával se s Davem Van Ronkem, Fredem Neilem či Liamem Clancym, o němž ve svých kronikách prohlásil, že jde o nejlepšího zpěváka balad, kterého kdy slyšel. Je znát, že jeho mládí bylo protkáno legendami hudební scény, nasáváním inspirace, obdivem. V roce 1961 vyšel o Dylanově vystoupení v kavárně Gerde's Folk City článek v The New York Times a věci se pomalu

daly do pohybu. V září nahrával s Carolyn Hester její třetí album, na němž ji doprovázel na harmoniku. A právě zde se setkal s producentem Johnem Hammondem, díky němuž podepsal svoji první oficiální smlouvu s nahrávací společností Columbia Records. První album, nazvané prostě Bob Dylan, obsahovalo především covery již známých skladeb, k nimž přidal autor dvě vlastní. S velkým ohlaselem se ale původně nesetkal, prodalo se kolem pěti tisíc kusů, takže jen tak akorát pokryl náklady. Někteří lidé z Columbia Records zpěváka označovali za

producentovu lehkomyšlnost a doporučovali mu, aby smlouvu zrušil. Hammond

ale Dylana urputně bránil. Hudebník se činil, nahrával s ostatními kolegy a snažil se prorazit pod nejrůznějšími pseudonymy, například Blind Boy Grunt, Bob Landy nebo Tedham Porterhouse. V té době už se drala na světlo skladba Blowin' in the Wind, ale svět si na ni musel ještě chvíli počkat.

Série článků o životě Boba Dylana bude pokračovat v příštím čísle.

COLDPLAY

JAK MELANCHOLIČTÍ KLUCI S KYTARAMI DOBYLI NEJVĚTŠÍ STADIONY SVĚTA

Dvacet let ve dvou hodinách. Z malých zakouřených hospod až do největších stadionů na světě. Diváci s kapelou prochází dobré i zlé, album po albu, a právě díky téměř nekonečnému vzpomínání se dostane snímek pod kůži a přesvědčí, že v těch hvězdách, které zaplňují stadiony, jsou pořád ti kluci s rovnátky a rozčuchanými vlasy.

Navenek to vypadá jako idylka. Čtyři kluci spolu hrají ve stejné sestavě už od vysoké školy, od prvního alba s oranžovým glóblem na obalu sklízí úspěchy, kam přijdou. A zdá se, že každá deska je lepší než ta předchozí. Nic ale není tak jednoduché a divák má možnost sledovat celou cestu Coldplay od úplných začátků díky archivním záběrům, které pořídil Mat Whitecross. Ten byl od mládí velkým nadšencem do filmování a jeho „oběti“ byli právě čtyři přátelé. Vlastně ani nevěděl, čeho je svědkem.

Část záznamů je ryze amatérských a rozřesených, ale tím víc vtahují do atmosféry a dávají poznat každého člena kapely jako člověka – Jona jako naprostého flegmatika (ještě bez čepice!), střeleného Chrise s rovnátky a dlouhými vlasy, uzavřeného Guye stojícího v rohu a přátelského obtlouklého Willa. A nechybí ani „pátý člen“ kapely, manažer Phil. Leckteré momenty jsou totálně bizarní a hodně se u nich na-

smějete. Právě tyto chvíle odhalující neznámý archiv dělají film atraktivnějším, ale otázkou jde, zda nezaujme jen skalní fanoušky. Na druhou stranu poskytuje i obraz celé té mašinerie, která se postupem času nabaluje, a tak se nebude nudit ani ten, kdo zná jen song Paradise.

Zlom v kariéře nastal poté, co byli Coldplay novinářem Stevem Lamacquem zařazeni mezi 20 hudebních nadějí roku 1999. Z malých kutlochů a nejistoty vyráží do světa, a ten si je zamiluje. Vidíme všechny proměny

do detailu – od kluků ve vytažených tričkách přes ty v černých uniformách až po nejbarvenější Mylo Xyloto. Film je od začátku až do konce velice intimní, plný zpovědí, vzpomínek a emocí. Je to jakési manželství ve čtyřech, určitě více rodinný než přátelský vztah. A to jde cítit i z hudby. Vypisují se v ní ze svých reálných prožitků, jež se snaží publiku předat. Navíc jsou nejsilnější naživo, což dokázali před pár lety i v Praze. Fanoušci si zpívali ještě v tramvaji. V jejich pří-

padě nejde ani tak o dokonalé provedení, ale o dokonalé emoce, které ze sebe dolují.

Snímek nevsází na to, že si v kině zapějete oblíbené hity a půjdete spokojení domů. Nabízí velice niterný vhled do srdce kapely a každý má možnost si to prožít s nimi. Prožít a pochopit některé texty, fáze a nálady. Coldplay velice dbají na pocit sounáležitosti a rovnosti, a to vše z Head Full of Dreams jednoznačně sálalo. Chvillemi to sice zavání jedním velkým klišé a neustále se opakujícím „nikdy se nevzdávej“, ale tím, že se nevyhneme skutečným problémům, které kapelu potkaly - od vyhození bubníka po ztrátu soukromí - to nevypadá ve finále celé jen jako kouzelná vymyšlená pohádka. A máte po opuštění kina chuť poslechnout si znovu všechny jejich desky, od těch nejvíce melancholických až po bouřlivé poslední, a projet si to celé od začátku.

THE CURE

SVOJI ČTYŘÍČÍTKU OSLAVÍ NA FILMOVÉM PLÁTNĚ

O hudební ikoně 80. let je poslední dobou hodně slyšet. Autoři hitů jako je Friday I'm In Love nebo Boys Don't Cry jsou na scéně už čtyři desetiletí a při této příležitosti odehráli minulý rok v létě koncert v Hyde Parku. Jeho záznam nyní pouští do kin a diváci se ho dočkají už za týden.

Unikátního londýnského koncertu se tehdy zúčastnilo na 65 tisíc lidí a vytvořili tak nezapomenutelnou atmosféru. Záznam má dvouhodinovou stopáž a jeho zpracování se chopil režisér Tim Pope spolupracující s kapelou dlouhodobě. K dokonalosti přispěje nejen 4K formát, ale i zvuk, na němž ve studiu Abbey Road spolupracovali Robert Smith a Paul Corkett. Podle The Metro snímek „svědčí o tom, proč na ikonické The Cure chodí návštěvníci napříč generacemi.“ Tato legendární formace v čele s charakteristickým zpěvákem Robertem Smithem to v začátcích neměla jednoduché. První nahrávací společnost s nimi vypověděla smlouvu hned po roce kvůli nedorozuměním týkajících se jejich textů, a tak se pokouše-

li protloukat sami. Z původního názvu Easy Cure zbylo jej The Cure a i obsazení kapely prošlo určitými změnami. Po čase se jich ale ujal Chris Parry a bylo rozhodnuto. V roce 1979 spatřil světlo světa jejich debut Three Imaginary Boys, se kterým vyjeli na koncertní tour. Od té doby jim na kontě přibýlo dalších dvanáct studiových alb.

Od roku 2008, kdy vyšel jejich poslední počín 4:13 Dream, nastala ale dlouhá tvůrčí pauza. Až konečně letos na jaře se Robert Smith rozpovídal o téměř hotové nové desce. Kapela se nyní dokonce dostala do Rock'n'rollové Síně slávy.

Do České republiky se za svou kariéru podívali už několikrát. Jako jedna z prvních zahraničních hvězd po sametové revoluci odehráli famózní koncert v pražské Sportovní hale a toto léto za svými tuzemskými fanoušky zamíří znovu, a to na festival Colours of Ostrava, kde vystoupí například také Zaz, Mogwai nebo Florence + The Machine.

THE WALL

CIHLOVÁ OPERA

Patří mezi třicet nejprodávanejších desek všech dob a je předposledním albem skupiny Pink Floyd s baskytaristou Rogerem Watersem. Tato světoznámá rocková opera spatřila světlo světa na podzim roku 1979 a od té doby si ji koupilo 30 milionů lidí. S celým konceptem přišel právě

muzikanti moc nad obecněstvem a že je mezi nimi pomyslná zeď, která je od sebe odděluje. Zároveň má takovou zeď kolem sebe každý z nás a tvoří ji všemožná životní traumata. V tomto případě narážíme například na motiv zastaralého školního systému, ale i na smutek ze ztráty otce

vycvičit, naučit poslouchat a zapadnout do škatulek přípustného, s čímž koresponduje i název. Skupina ji vydala jako singl a získala prvenství v hitparádách v USA i Británii. Prodal se na 4 miliony kopií. Je charakteristická svou basovou linkou, která zaznívá hned v úvodu a také dětským

Waters a vytvořil tak se svými spoluhráči Davidem Gilmourem, Nickem Masonem a Rickem Wrightem velice osobní a niternou zpověď vměstnanou do osmdesáti minut. Inspiroval se tehdy momentem, který se mu přihodil při koncertování s kapelou. Jednomu z diváků v přední řadě plivl přímo do tváře a v té chvíli si údajně uvědomil, jakou mají

ve druhé světové válce nebo manželskou nevěru.

Další cihla

Kapela se od určitého momentu ve svých textech rozhodně nevyhýbala sociální kritice. Zářným příkladem je rozhodně nejslavnější skladba z desky Another Brick in the Wall Part 2. Poukazuje na brutálně zastaralý systém školství, který se snaží všechny žáky

sborem. V již kultovním snímku pojmenovaném a natočeném podle alba z roku 1982 se hlavní postava Pink, skladatelovo alterego, vrací do svých školních let. Děsivou scénou zde předvádí zakomplexovaný učitel, který děti ponižuje přede všemi a nebojí se použít pásek. „Jak si můžeš dát pudink, pokud nesníš své maso?!“ křičí v jedné ze scén.

V animaci pak strká studenty do masomlýnku. Děti se ale vzbouří a nastane chaos. Při natáčení videoklipu byla obsazena třída dětí, jejichž učitelka byla následně propuštěna, protože účinkování žáků ve filmu povolila.

Haló, je tam někdo?

Mohlo by se zdát, že Waters by si vystačil sám. Opak je ale pravdou, kapela byla složená

ze své osobní zkušenosti, tentokrát prodělal hepatitidu a musel odehrát s velikými těžkostmi celý koncert. Opět je vše velice věrně zobrazeno ve filmu.

Můžeš mi ukázat, kde to bolí?

V období nahrávání The Wall se začal vyostřovat spor mezi Watersem a Gilmourem. Nešlo jen o spory osobní, ale také hudební. Možná i proto si Gilmour v roce 1978 odskočil k sólovým

že buď se ty mylíš, nebo mám pravdu já“.

Venku za zdi

Zajímavým momentem je také The Trial, v němž jde o dialog mezi žalobcem, ředitelem školy, obžalovaným, manželkou obžalovaného, matkou obžalovaného a soudcem. Téměř každý z nich používá jiný dialekt, což je ze zpěvákova přednesu znatelné a pro posluchače je

z opravdových géniů, jak ostatně napovídají i jejich pozdější sólové desky. Skladbu nazvanou Comfortably Numb má sice po textové stránce na kontě zmiňovaný Waters, ale po té

hudební jde o práci Davida Gilmoura. Druhé kytarové sólo v této písni je považováno kritikou i fanoušky za jedno z nejlepších v celé hudební historii. Příběh skladby přibližuje rozhovor doktora s pacientem, kterému aplikoval uklidňující injekci. Skladatel stále vychází

projektům a stihl nahrát e p o n y m n í desku, která byla přijata velice pozitivně. Dokázal tak, že je velmi schopný hudebník i skladatel. Vypsal se

i ze svých rozporuplných pocitů z hádek se svým kolegou. Je to znát i na další desce About Face, především pak v písni You Know I'm Right, kde doslova zpívá:

„Můžeš řvát, můžeš křičet s celou svou drzostí, dupat a dál se tvářit, že jsi neoblomný, proto-

tak jednodušší rozlišit repliku každého ze zúčastněných. Pod Proces se podepsal i Bob Ezrin, přítel kapely a koproducent Zdi. Píseň Vera je pak věnována zpěvačce Vere Lynn, která v období druhé světové války, v níž zahynul i zpěvákův otec, navštěvovala vojáky kousek za frontou a dodávala jim odvalu a naději, že se jednou vrátí domů. Stejněmu období se věnuje i Goodbye Blue Sky, která se vší naléhavostí, a podtrhnutá animacemi umělce Geralda Scarfa, zobrazuje krutost okamžiků, kdy padají bomby.

Za zmínku stojí i drobnost ze závěrečné Outside The Wall, která jen dokazuje propracovanost celé myšlenky do po-

sledního titěrného detailu, který to všechno dotáhne k naprosté dokonalosti. Outside the Wall je zakončena nedokončenou větou: „Isn't this where...“ a poté je dokončena v úvodní písni In the Flesh, která začíná slovy „...we came in?“ – „Isn't this where we came in?“. Kruh se uzavřel.

Epická rocková opera

Když se v roce 1982 koncepce filmu The Wall konečně chytil její budoucí režisér Alan Parker, byl postaven před základní problém – kdo si zahraje hlavní roli hudebníka Pinka? Bez okolků se nabídl Waters sám, ovšem hned po několika zkouškách z plánu sešlo, protože v tomto směru neoplýval dostatečným talentem. Nahradil ho zpěvák Bob Geldof, ovšem ze začátku s filmem nechtěl mít nic společného, protože hudbu Pink Floyd neměl rád. Při natáčení ho také obtěžovala řada jeho fobií, se kterými musel bojovat, jako například panický strach z krve. Ve své biografii pak o The Wall napsal řadu zajímavostí, například že slzy ve scéně One of my turn byly opravdu jeho a sám si zazpíval skladbu In the Flesh?. Navíc má údajně Geldof ve filmu pouze

jednu repliku, která nebyla napsána kapelou a to „Next time, fuckers!“ Skinheadi vystupující v několika scénách jsou skuteční. Na konci 80. let se vytvořilo neonacistické hnutí nazvané „Hammerskins“, které převzali za své logo zkřížená kladiva z filmu. Částečně je Pink inspirován také zakládajícím členem kapely Sydem Barrettem, který byl jakousi múzou i pro další hity, jako třeba Wish You Were Here nebo Shine On You Crazy Diamond.

Poslední řez

The Wall se dostala na veřejnost jako dvojalbum, ale původně byla zamýšlena dokonce jako trojalbum. Zbytek materiálu skupina zpracovala do počtu nazvaného The Final Cut. To byl rok 1983 a krize dosáhla o dva roky později vrcholu. Waters ohlásil rozpad kapely, ta ale hrála a skládala dál bez něj, a to velice úspěšně. Další desky daly vyniknout především klávesám Ricka Wrighta, které někteří považují za ten pravý „Pink Floyd sound“. Hráli společně až do roku 2005, ale ještě před pěti lety vyšlo poslední album The Endless River čerpající z Division

Bell. Naposledy se všichni členové po letech sešli v roce 2005 na pódiu v rámci Live 8. Roger Waters se rozhodl pro vlastní cestu. Nahrál sólové desky a vydal se na turné s The Wall, svým životním dílem, také sám. S deskou Is This the Life We Really Want? se minulý rok zastavil také v Praze. Podle posledních zpráv chystá novou desku David Gilmour. V původní sestavě už je sice nikdy neuvídíme, ale i přesto změnila tato skupina hudební historii. Podle statistik má doma v policice každý dvanáctý člověk jejich nejznámější desku – Dark Side of The Moon.

Aero
vše
než film

ROGER WATERS
US+THEM
FILM SEANA EVANSE A ROGERA WATERSE

CHOOSE
LOVE
OVER FEAR

V KINECH POUZE 2. A 6. ŘÍJNA
WWW.KONCERTYVKINE.CZ

TRAFALGAR
SONY MUSIC

V PŘÍŠTÍM ČÍSLE SI POČTETE O ROLLING STONES

The Rolling Stones je britská rocková skupina v čele se zpěvákem Mickem Jaggerem. Vznikla v Londýně v roce 1962 a hraje dodnes. Skupina se proslavila počátkem 60. let 20. století jako protipól skupiny The Beatles. Hlavním tahounem kapely byl na jejím počátku kytarista Brian Jones. S nárůstem popularity kapely se ovšem jeho síla vůdce pomalu vytrácela a ke konci šedesátých let již v kapele téměř nefiguroval.

3. ÚNORA 2020